

3. april 2021 - Velika sobota - velikonočna vigilijska

Ezk 36,16-28 TUKAJ

Prerok Ezekiel je živel v času, ki je bil a Jeruzalem politično zelo viharen in celo tragičen. Samarija je že dobro stoletje prej (721 pred Kr.) padla v roke Asiriji pod kraljem Sargonom II., tako da je malo kraljestvo Juda z glavnim mestom Jeruzalemom ostalo edina kolikor toliko samostojna politična enota na območju Palestine. Asirija sama ni dolgo gospodovala nad zavzeto Samarijo, saj so že leta 612 združeni Babilonci in Medijci razrušili njeno prestolnico Ninive (na območju današnjega Mosula v Iraku), leta 609 pa je bila Asirija dokončno premagana in so Asirci za vselej izginili iz zgodovine.

Po smrti jeruzalemskega kralja Jošija (609 pred Kr.), ki mu je uspelo sprožiti politično in versko reformo, njegovi nasledniki niso bili sposobni nadaljevati dela, ki ga je začel. Spremenljiva politika raznih zavez in tvegana diplomatska igra sta iz Jeruzalema naredili plen, za katerega sta se potegovali veliki sili Egipt in Babilonija in tako se je mesto hkrati s kraljestvom Juda počasi bližalo svojemu političnemu koncu. Leta 597 pred Kr. je mesto moralo po trimesečnem obleganju odpreti vrata Babiloncu Nebukadnezarju II. Kralj Jojakin in švilni člani rokodelskega in duhovniškega razreda - med njimi tudi Ezekiel - so padli v ujetništvo, toda kljub temu so tisti, ki so ostali v Jeruzalemu, začeli kovati zarote proti babilonskemu gospodarju. V Jeruzalemu jih je Jeremija opominjal in zaklinjal, naj s tem prenehajo. Med izgnanci je Ezekiel bičal politično kratkovidnost in upanje brez vsake podlage. Pa niso poslušali ne enega ne drugega. Tako je prišlo do katastrofe leta 587 pred Kr. Babilonci so ponovno oblegali Jeruzalem, ga zavzeli in porušili do temeljev. Tako so bile enkrat za vselej razrušene tudi fantastične sanje o obnovi, ki so jih sanjali ne le ti premagani Jeruzalemčani, ampak tudi izseljenci iz leta 597. Med vsemi se je začela širiti hromeča otopelost.

Ezekielovo pridiganje je pomenilo temeljno spremembo v tem dušnem stanju, ko je izginilo vsako zaupanje v lastne sposobnosti. Od tega časa dalje se obrača na ostanek ljudstva z besedami tolažbe in obljube, da bi dvignil tiste, ki so izgubili pogum. Iz tega razdobja izvira njegov nadimek "glasnik ob Kebárju". Kebár je bil

kanal *naru kabari*, ki je tekel vzporedno z Evfratom od Babilona v dolžini kaki 250 km do Ereka, najstarejšega mesta v Mezopotamiji, katerega začetek sega pred leto 3000 pred Kr. Naš odlomek, ki govori o obnovi Izraelove dežele, spada v tretji del Ezekielove knjige, ki skupaj s četrnim delom sestavlja to prerokovo oznanilo tolažbe.

Glavne misli našega odlomka so:

Oskrunjena dežela. Obljubljena dežela, Kanaan, je bila za Izraelce nekaj svetega. S svojimi deli, predvsem kršenjem verskih in moralnih norm, so deželo oskrunili, zato jih je Bog pregnal med druge narode, ki so govorili: »To je Gospodovo ljudstvo, pa je morali oditi iz njegove dežele.«

Oskrunjeno Božje ime. S tem niso oskrunili samo dežele, ampak tudi njegovo ime, saj so kršili vse, kar jim je Bog po Mojzesu zapovedal. Kršenje njegove postave je obenem pomenilo malikovanje zemeljskih dobrin, predvsem oblasti in bogastva.

Zaradi svojega svetega imena. Izrael se je vedno zavedal, da svoje izvolitve ne dolguje kakim svojim posebnim zaslugam. Če Bog hoče z izgnanstvom zaključiti dosedanjo zgodovino izvoljenega ljudstva in začinja novo z "Izraelovo hišo" v izgnanstvu, tega ne dela za zasebni uspeh Izraela, ampak, da razodene svojo slavo. Konec izgnanstva je postavljen na temelj, ki ni človeški.

Novo ljudstvo in nova zaveza. Osvoboditev iz izgnanstva pomeni postavitve novega izvoljenega ljudstva, ki bo svoje poslanstvo pričakovanja Odrešenika izpolnjevalo na drugačen način: brez političnega položaja, zgolj z popolnim zaupanjem v odrešenje. To pomeni: »Dam vam novo srce in novega duha položim v vašo notranjost. Odstranim kamnito srce iz vašega mesa in vam dam meseno srce. Svojega duha denem v vašo notranjost in storim, da se boste ravnali po mojih zakonih, se držali mojih odlokov in jih spolnjevali. Prebivali boste v deželi, ki sem jo dal vašim očetom, in boste moje ljudstvo in jaz bom vaš Bog.«

V Novi zavezi je naloga "izvoljenega ljudstva", Cerkve, oznanjati Kristusovo smrt in vstajenje. Narodna pripadnost ne pomeni nič več: razpoznavno znamenje pripadnosti Božjemu ljudstvu je krst z vsemi posledicami: prednostmi in obveznostmi. Tega se moramo zavedati kristjani še posebno v sedanjem času, ko notranja politika Evropske unije skuša uničiti vse naše tradicionalne značilnosti, v prvi vrsti pa krščansko vero. Samo s svojo pripadnostjo Kristusu bomo rešili tako domovino kot Evropo pred nasledniki komunizma, ki kličejo na vse nas potop

azijskih in afriških hord. Te v Evropi vidijo svoj plen, v njenih prebivalcih pa sužnje, ki bodo delali zato, da bodo oni lahko živeli v lagodnem brezdelju.